

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/2634 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 26 juli 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 mei 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om verlenging van de geldigheidsduur van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder gelijktijdige wijziging van de aan die vergunning verbonden beperking afgewezen.

Bij besluit van 22 december 2006 heeft de Minister van Justitie het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 juli 2007, verzonden op 27 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 10 september 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de
enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. L. van Bottenburg,
ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

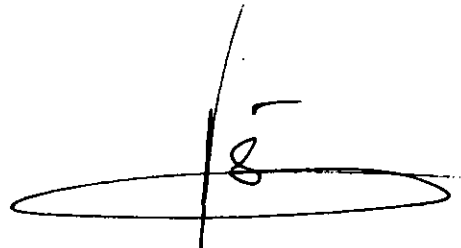
w.g. Van Bottenburg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 oktober 2007

422.

Verzonden: 16 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 07/2634

V-nr(s)

uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 26 juli 2007

in de zaak van

eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. W.A. Venema te Rijsbergen,

en

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister van Justitie,
verweerder,
gemachtigde mr. F.L.B. Venghaus.

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 22 december 2006 (hierna: bestreden besluit) inzake het recht op een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 12 juli 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde en vergezeld van J.A.M. Bierhoff als tolk in de Portugese taal. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op _____ de Angolese nationaliteit te bezitten en sedert 6 juli 2001 als vreemdeling in Nederland te verblijven. Eiser heeft op 23 augustus 2001 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 12 maart 2002 is deze aanvraag afgewezen en is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' (hierna: anrv). Deze vergunning is

verleend met ingang van 23 augustus 2001, geldig tot 23 augustus 2002, onder gelijktijdige verlenging van telkens één jaar, tot 8 augustus 2004. Op 20 september 2004 heeft eiser verzocht om verlenging van de verleende verblijfsvergunning en wijziging van de beperking in 'voortgezet verblijf'.

2.2 Verweerder heeft, na een gevolgde bezwaarprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot weigering eiser de onderhavige verblijfsvergunning te verlenen.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat hij door zijn aanmelding op 6 juli 2001 kenbaar heeft gemaakt dat hij een asielaanvraag wilde indienen. Verweerder heeft onzorgvuldig gehandeld door eiser eerst op 23 augustus 2001 in de gelegenheid te stellen deze aanvraag in te dienen. Eiser is van mening dat deze onzorgvuldige gang van zaken een bijzondere individuele omstandigheid is. Eiser doet in dit kader tevens een beroep op artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom er geen sprake is van bijzondere individuele omstandigheden in de zin van artikel 3.52 Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000), aldus eiser. Eiser heeft voorts aangevoerd dat er sprake is van schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Volgens artikel 14, tweede lid, Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

Ingevolge artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder u, Vb 2000 houden de in artikel 14, tweede lid, Vw 2000 bedoelde beperkingen verband met voortgezet verblijf.

Ingevolge artikel 3.51, eerste lid, aanhef en onder c, Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, onder een beperking, verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die drie jaar in Nederland verblijft als houder van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met verblijf als amv.

Ingevolge artikel 3.51, tweede lid kan de verblijfsvergunning worden verleend indien in de in het eerste lid bedoelde periode is voldaan aan de voorwaarden voor het verlengen van de geldigheidsduur van de oorspronkelijke verblijfsvergunning.

In artikel 3.52 Vb 2000 is bepaald dat in andere gevallen dan genoemd in de artikelen 3.50 en 3.51, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf kan worden verleend aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met c dan wel l,

Reg.nr(s): AWB 07/2634

blad 3

van de Wet heeft gehad en van wie naar het oordeel van Onze Minister wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat.

Ingevolge artikel 8, eerste lid, EVRM heeft een ieder recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2.6 Het beleid met betrekking tot voortgezet verblijf in het kader van amv's is neergelegd in hoofdstuk C2/7 Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000), zoals dit luidde ten tijde van het bestreden besluit. In dit beleid is opgenomen dat de verblijfsvergunning onder de beperking verband houdend met verblijf als amv op aanvraag kan worden gewijzigd in een verblijfsvergunning onder de beperking verband houdend met 'voortgezet verblijf'.

2.7 Voor zover de verlenging van de verleende verblijfsvergunning aan de orde is, stelt de rechtbank allereerst vast dat tegen de afwijzing van de verlenging door eiser geen gronden zijn aangevoerd.

Ten aanzien van eisers stelling dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het bepaalde in artikel 3.51 Vb 2000 overweegt de rechtbank dat in dit geval niet wordt voldaan aan de voorwaarde dat eiser drie jaar in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als amv'. Voor zover eiser heeft aangevoerd dat er omstandigheden zijn op grond waarvan verweerder had dienen af te wijken van de beleidsregel opgenomen in paragraaf C2/7.5 Vc 2000, zoals die paragraaf luidde ten tijde hier in geding, inhoudende dat de ingangsdatum van de verblijfsvergunning niet valt voor de datum waarop de aanvraag is ingediend, wordt het volgende overwogen. Eiser heeft aangevoerd dat hij reeds bij zijn aanmelding op 6 juli 2001 kenbaar heeft gemaakt een asielaanvraag te willen indienen, maar dat hij eerst op 23 augustus 2001 door verweerder daartoe in de gelegenheid is gesteld. Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State ook heeft overwogen in - bijvoorbeeld - de uitspraak van 20 maart 2006 (nr. 200507918/1), is de omstandigheid dat tijd verstrijkt tussen de eerste aanmelding en de ontvangst van de asielaanvraag betrokken bij het vaststellen van de hier toepasselijke beleidsregel, zodat van bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 Awb in verband daarmee geen sprake is. Het desbetreffende tijdsverloop is in dit geval ook niet zodanig lang, dat moet worden aangenomen dat daaraan bij het vaststellen van de beleidsregel niet is gedacht. Verweerder heeft in het door eiser aangevoerde dan ook geen aanleiding hoeven zien om in het onderhavige geval van het gevoerde beleid af te wijken.

Indien de vreemdeling niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf op grond van het vorenstaande artikel 3.51 Vb 2000, kan op grond van klemmende redenen van humanitaire aard voortgezet verblijf worden toegestaan. Hierin voorziet artikel 3.52 Vb 2000.

Voor zover eiser ten aanzien van artikel 3.52 Vb 2000 een beroep heeft gedaan op het tijdsverloop tussen zijn aanmelding en de uiteindelijke asielaanvraag, wordt verwezen naar hetgeen hiervoor is overwogen. Het enkele feit dat eiser drie jaar als minderjarige in

Reg.nr(s): AWB 07/2634

blad 4

Nederland heeft verbleven, heeft verweerder onvoldoende kunnen achten om eiser in het kader van artikel 3.52 Vb 2000 verblijf toe te staan. De rechtbank verwijst daarbij naar paragraaf C2/7.2 Vc 2000, zoals dit luidde ten tijde van het bestreden besluit, waarin is vermeld dat ook na verlening van de vergunning voor amv het uitgangspunt blijft dat hij in beginsel moet terugkeren naar het land van herkomst. Hierbij acht de rechtbank tevens van belang dat eiser vijftien jaar in Angola tegenover zes jaar in Nederland heeft gewoond, waardoor niet gezegd kan worden dat vanwege de duur van het verblijf in Nederland alle banden met Angola verbroken zijn. Daarnaast heeft eiser geen feiten of omstandigheden aangevoerd op grond waarvan verweerder er niet van heeft mogen uitgaan dat eiser bij terugkeer in Angola in staat mag worden geacht aldaar een netwerk en een toekomst op te bouwen.

Eiser heeft voorts een beroep gedaan op artikel 8 EVRM, aangezien hij een relatie heeft met zijn in Nederland woonachtige partner. Blijkens het procesdossier zijn eiser en zijn partner niet-samenwonend. Voorts heeft eiser verklaard dat zij elkaar ongeveer één keer per week zien. Daarnaast is gesteld noch gebleken dat er sprake is van een financiële verstrengeling tussen eiser en zijn partner. De rechtbank is dan ook van oordeel dat in het onderhavige geval niet gesproken kan worden van familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Eiser heeft tevens een beroep op artikel 8 EVRM gedaan in het kader van het recht op privé-leven. Hij heeft hierbij aangevoerd dat hij reeds sinds 2001 in Nederland woonachtig is en dat zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische contacten in Nederland is gelegen. Eiser is van mening dat de beëindiging van zijn verblijf in Nederland als een inmenging in zijn recht op privé-leven moet worden beschouwd. Eiser heeft daarbij aangegeven dat hij in het land van herkomst geen enkel sociaal contact heeft, zodat een netwerk van persoonlijke, sociale en economische contacten aldaar in zijn geheel afwezig is. Eiser heeft hierbij verwezen naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 9 oktober 2003 in de zaak (JV 2003/494).

De rechtbank is met verweerder van oordeel dat de door eiser genoemde omstandigheden, welke bovendien niet nader zijn onderbouwd, niet maken dat eisers terugkeer naar het land van herkomst een schending van het recht op privé-leven vormt. Verweerder heeft hierbij van belang kunnen achten dat er in het onderhavige geval geen sprake is van een zeer langdurig rechtmatig verblijf in Nederland noch van een diepe worteling in de Nederlandse samenleving. De verwijzing van eiser naar de zaak kan naar het oordeel van de rechtbank niet slagen, nu dat een zaak betreft die niet vergelijkbaar is met de onderhavige procedure, met name geldt op de omstandigheid dat de vreemdelingen in bedoelde zaak (bijna) hun hele leven woonachtig waren geweest in het land van verblijf. Gelet op het vorenstaande kan niet worden geoordeeld dat verweerder op grond van artikel 8 EVRM aan eiser een verblijfsvergunning onder de beperking 'voortgezet verblijf' had dienen te verlenen.

2.8 Op grond van het voorgaande zal het beroep ongegrond worden verklaard. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

Reg.nr(s): AWB 07/2634

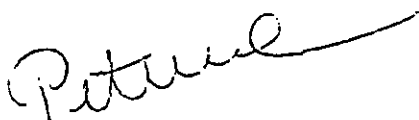
blad 5

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.C.H. Kouwenhoven en in het openbaar uitgesproken op 26 juli 2007, in tegenwoordigheid van E.C. Petrusma, griffier.

Rechtsmiddelenclausule

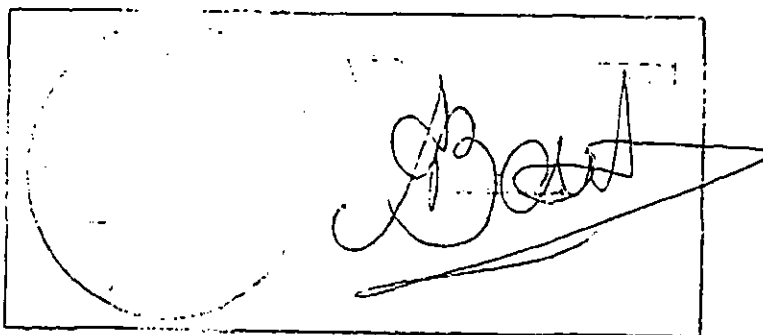
Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

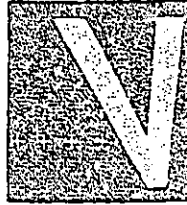
Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op:

27 JULI 2007

Mr W.A. Venema
Mr W.P.R. Peeters
St Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel +31 (0)76-5968560
fax +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
24 AUG 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	V
BEHANDELD: DD:	PAR:

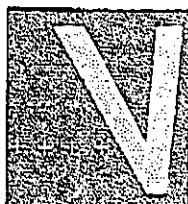
Hoger beroepschrift

4142-A
Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van
de Raad van State

Appellant is , wonende te : aan het
voor deze zaak woonplaats kiezende te Rijsbergen aan de St. Bavostraat
18 op het kantoor van mr. W.A. Venema die verklaart door hem bepaaldelijk ge-
volmachtigd te zijn om dit hoger beroep in te stellen en in deze zaak als zijn gemachtigde
op te treden.

1. Op 20 september 2004 heeft appellant bij de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag om wijziging van de aan hem verleende verblijfsvergunning in de beperking 'voortgezet verblijf' ingediend.
2. Bij beschikking van 11 mei 2005, verzonden op 13 mei 2005, heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie voornoemde aanvraag afgewezen.
3. Op 8 juni 2005 heeft appellant tegen voornoemde beschikking bezwaar gemaakt bij de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.
4. Bij beschikking van 22 december 2006 (kenmerk IND: 0108.22.2045), verzonden op 27 december 2006, heeft de Minister van Justitie voornoemd bezwaar ongegrond verklaard.
5. Op 17 januari 2007 heeft appellant van laatstgenoemde beschikking beroep ingesteld bij de Rechtbank te 's-Gravenhage.
6. Bij uitspraak van 26 juli 2007, verzonden op 27 juli 2007, heeft de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Breda, het ingestelde beroep ongegrond verklaard.
7. Appellant kan zich met voornoemde uitspraak niet verenigen weshalve hij daarvan hierbij bij Uw Afdeling hoger beroep instelt.

Mr W.A. Venema
Mr W.P.R. Peeters
St. Bavostraat 18
4891 CJ Rijnbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

8. Appellant voert tegen de aangevochten uitspraak de volgende grieven aan.

Grief 1

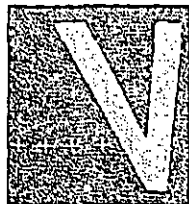
Appellant kan zich niet verenigen met de in de twee alinea van rechtsoverweging 2.7 van de aangevochten uitspraak vermelde overwegingen van de Rechtbank.

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de Rechtbank aangaande de stelling van appellant dat er omstandigheden zijn op grond waarvan verweerder had dienen af te wijken van de beleidsregel opgenomen in paragraaf C2/7.5 van de Vreemdelingencirculaire 2000, zoals die paragraaf luidde ten tijde hier in geding, inhoudende dat de ingangsdatum van de verblijfsvergunning niet valt voor de datum waarop de aanvraag is ingediend, in welk verband appellant heeft aangevoerd dat hij reeds bij zijn aanmelding op 6 juli 2001 kenbaar heeft gemaakt een asielaanvraag te willen indienen, maar dat hij eerst op 23 augustus 2001 door verweerder daartoe in de gelegenheid is gesteld, onder verwijzing naar de uitspraak van Uw Afdeling van 20 maart 2006, 200507918/1, ten onrechte overwogen heeft dat de omstandigheid dat tijd verstrijkt tussen de eerste aanmelding en de ontvangst van de asielaanvraag betrokken is bij het vaststellen van de hier toepasselijke beleidsregel. Daarom heeft de Rechtbank evenzeer ten onrechte geoordeeld dat van bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht daarmee geen sprake is. De uitspraak van Uw Afdeling, waarnaar de Rechtbank verwezen heeft, heeft immers geen betrekking op de voornoemde beleidsregel maar op het driejarenbeleid. Op de in beroep aangevoerde gronden was wel degelijk aanleiding om van het voor de aanvraag van appellant toepasselijke beleid af te wijken.

Grief 2

Appellant kan zich niet verenigen met de in vierde alinea van rechtsoverweging 2.7 van de aangevochten uitspraak vermelde overwegingen van de Rechtbank.

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen om-

dat de Rechtbank voor haar daarin neergelegde oordeel verwezen heeft naar de in de voorafgaande grief bestreden overwegingen van de Rechtbank die blijkens de in die grief aangevoerde gronden geen stand kunnen houden.

Voorts heeft de Rechtbank haar oordeel dat verweerder het enkele feit dat appellant al drie jaar als minderjarige in Nederland heeft verbleven onvoldoende heeft kunnen achten om appellant op grond van artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit 2000 verblijf toe te staan niet toereikend gemotiveerd. De Rechtbank heeft in dit verband immers verwezen naar paragraaf C2/7.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000, zoals dit luidde ten tijde van het bestreden besluit, waarin is vermeld dat ook na verlening van de vergunning voor amv het uitgangspunt blijft dat hij in het beginsel moet terugkeren naar het land van herkomst. Voor de vraag of appellant voor voortgezet verblijf in aanmerking komt, na gedurende drie jaar als minderjarige in Nederland verbleven te hebben had de Rechtbank immers aansluiting moeten zoeken bij het in B16/7 van de Vreemdelingencirculaire beschreven beleid zoals dat bij WBV 2006/36b ingaande 1 januari 2007 gewijzigd is. Daarin is vermeld dat van de vreemdelingen aan wie een verblijfsvergunning is verleend op grond van het bijzondere beleid inzake Amv's in de geest van dat beleid niet gevergd kan worden dat zij na meer dan drie jaar verblijf op grond van een verblijfsvergunning Nederland alsnog verlaten moeten. Door te oordelen dat aan appellant een verblijfsvergunning op grond van voortgezet verblijf onthouden kan worden heeft de Rechtbank in strijd met de geest van dat beleid geoordeeld. Immers is in strijd met de geest van dat beleid gehandeld door aan appellant eerst zes weken na zijn aanmelding bij verweerder en na het bereiken van de vijftienjarige leeftijd, als gevolg waarvan hij niet tot aan zijn achttiende verjaardag in het bezit heeft kunnen zijn van een verblijfsvergunning als Amv, een aanvraagformulier ter ondertekening voor te leggen.

Voorts had de Rechtbank niet kunnen verwijzen naar het beleid in paragraaf C2/7.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000, zoals dit luidde ten tijde van het bestreden besluit, maar had de Rechtbank in aanmerking moeten nemen het beleid in para-

graaf C2/7.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 zoals dat van kracht was ten tijde van de asielaanvraag van appellant. Destijds was geen deel van het beleid dat uitgangspunt is dat alleenstaande minderjarige vreemdelingen wier asielaanvraag is afgewezen naar het land van herkomst terug moeten keren. Dat beleidsuitgangspunt is eerst met TBV 2001/33 op 7 november 2001 van kracht geworden.

De overweging van de Rechtbank dat appellant vijftien jaar in Angola heeft verbleven tegenover zes jaar in Nederland gaat eraan voorbij dat de laatste zes jaar van het leven van appellant de periode is waarin hij volwassen is geworden en toen pas een relevant netwerk van sociale contacten heeft kunnen opbouwen. Overigens berust deze overweging niet op een juiste feitelijke grondslag omdat appellant afgezien van zijn prille kinderjaren, slechts vier jaar, vanaf 1997, in Angola, en dan ook nog in een vluchtelingenkamp, verbleven heeft en voor het grootste deel van zijn leven voorafgaande aan zijn komst naar Nederland in Zaïre verbleven heeft. Enig netwerk heeft appellant daarom niet kunnen opbouwen in Angola en daarom is onbegrijpelijk het oordeel van de Rechtbank dat appellant zich in Angola staande zal kunnen houden.

Grief 3

Appellant kan zich niet verenigen met de in de laatste alinea van rechtsoverweging 2.7 van de aangevochten uitspraak vermelde overwegingen van de Rechtbank.

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat het oordeel van de Rechtbank dat de door appellant genoemde omstandigheden niet maken dat zijn terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van zijn recht op privé-leven vormt onbegrijpelijk is en niet berust op juiste feiten en omstandigheden zoals blijkt uit hetgeen in de voorafgaande grief is aangevoerd. Anders dan de Rechtbank heeft overwogen is het verblijf van appellant wel als voldoende langdurig aan te merken, waarbij van belang is dat appellant zes jaar in Nederland heeft verbleven tegen slechts vier jaren in zijn land van herkomst, terwijl

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St. Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel.+31 (0)76-5968560
fax:+31 (0)76-5968961

ADVOCATEN en PROCUREURS

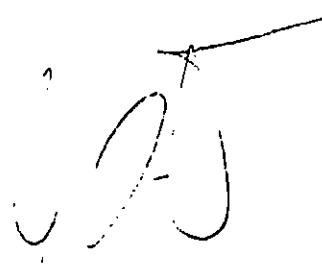
3

zijn verblijf in Angola slechts tot zijn veertiende jaar geduurd heeft als gevolg waarvan een minder relevant privé-leven ontwikkeld kon worden. Anders dan de Rechtbank meent is de situatie van appellant daarom voldoende vergelijkbaar met de verzoekers in de door de Rechtbank genoemde zaak

REDENEN waarom appellant zich tot Uw Afdeling wendt met het verzoek:

- a) dit hoger beroep gegrond te verklaren;
- b) de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Breda, van 26 juli 2007 te vernietigen;
- c) het bij de Rechtbank ingestelde beroep alsnog gegrond te verklaren;
- d) de bestreden beschikking van 22 december 2006 alsnog te vernietigen;
- e) alsmede verweerder te veroordelen in de proceskosten die appellant in beide instanties heeft moeten maken.

Rijsbergen, 24 augustus 2007

Gemachtigde